

STAŇ SE DETEKTIVEM

ZÁHADA

PLÍŽIVÉ

Maureen Johnson & Jay Cooper

Přeložila Zuzana Bičíková

COO
BOO

Staň se detektivem – Záhada plíživé ruky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maureen Johnson & Jay Cooper
Staň se detektivem – Záhada plíživé ruky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAŇ SE DETEKTIVEM

ZÁHADA

PLÍŽIVÉ

RUKY

Maureen Johnson & Jay Cooper

Přeložila Zuzana Bičíková

COO
BOO

VRAŽDA AMERICKÉHO SPISOVATELE

**Ubodán přímo
v místnosti plné lidí
SVĚDCI NEJSOU!**

Včera v noci byl v londýnském Mayfairu zavražděn americký romanopisec Roy Peterson, slavný autor knihy *Hendersonova plechovka*. Peterson byl ubodán během společenského večírku. Všichni hosté však prohlásili, že se k Petersonovi po celý večer nikdo ani nepřiblížil. Seděl v křesle u krbu, stranou od ostatních, a zdálo se, že spí. Jeho smrt vyšla najevo až po příjezdu policie – která obdržela anonymní dopis s výzvou, aby se na místo dostavila. Vražedná zbraň se nacházela pod křeslem zavražděného. Jak je možné, že došlo k ubodání člověka uprostřed místnosti plné lidí, ač se k němu nikdo nepřiblížil a nikdo nic neviděl? Záhadný zločin vetknul do srdcí všech Londýňanů strach.

Propagační fotografie Roye Petersona s jednou z jeho koček, nedatováno

ZÁHADNÁ VRAŽDA, POLICIE TÁPE

NEMOŽNÝ ZLOČIN, ŘÍKAJÍ POLICISTÉ

Policie vyšetřuje zdánlivě nemožnou vraždu, k níž došlo v domě č. 19 na Tootley Row. V přítomnosti šesti dalších osob byl ubodán americký spisovatel Roy Peterson, všichni svědci ale tvrdí, že se k oběti nepřiblížili ani oni, ani nikdo jiný. Zločin mohla spáchat snad jediné jakási nadpřirozená entita – ruka, která se propíjila přes místnost a chopila se nože. Vynořily se zvěsti, že v domě jehož majitelem je „umělec a příležitostný básník“ Ambrose Belvoir, se odehrála nepodařená spirituální seance či jiná démonická praktika. „Je to takový divný pavouk,“ uvedla místní obyvatelka, paní Henrietta Doomeová. „Courají se tam sami podivní lidé. Ten chlap nosí zelený oblek! Ne-překvapuje mě, že tam došlo k vraždě.“ Zločinu se začalo přezdívat „Záhada plíživé ruky“, jelikož se zdá, že čin mohla spáchat pouze ruka bez těla.

PŘÍPAD PLÍŽIVÉ RUKY DOSUD NEVYŘEŠEN

Veřejnost žádá objasnění podivného úmrtí

V případě vraždy Roye Petersona nedošlo k žádnému novému vývoji. „Vyšetřování stále probíhá,“ uvedl vrchní inspektor Scotland Yardu Harold Jensen. „Nepolevíme, dokud případ nevyřešíme. A ne, žádní duchové v něm nefigurují. Po londýnských ulicích se žádná vraždící ruka neplíží. Prosím veřejnost, aby nám přestala volat, že ruku spatřila.“

NEW SCOTLAND YARD

SW1, LONDÝN

Telefon:

Whitehall 1212

6. ledna 1934

Vážený detektive,

jsem si jist, že Vám neunikly informace o Záhadě plíživé ruky, vraždě, o níž toho noviny v posledních týdnech napsaly mnoho. Musím se Vám důvěrně přiznat, že jsme v koncích. Případem se zabývali naši nejlepší lidé. (Dokonce i Spilsbury projevil zájem!) Nejistili jsme nic a tlak ze všech stran narůstá.

Doufal jsem, že bych Vás mohl přesvědčit, abyste si případ nastudoval a zkusil této záhadě přijít na kloub. K dopisu přikládám stručný popis případu, obsah našich spisů a další související materiály. Najdete zde také mé osobní poznámky a postřehy spolu s obrazovým materiálem.

Netrpělivě očekávám Vaše myšlenky. Dost možná jste jediný člověk, který tuto vraždu dokáže vyřešit. Asi nemusím dodávat, že se jedná o důvěrnou záležitost, proto prosím dbejte zvýšené opatrnosti.

S uctivým pozdravem

Harold Jensen

vrchní inspektor

Metropolitní policie

Fotografie domu č. 19 v Tootley Row, pořízená 27. listopadu ve 23:52

K vraždě došlo v obývacím pokoji (místnost se zataženými závěsy).

KOPIE

New Scotland Yard

29. 11. 33

Adresát: vrchní inspektor Jensen,

Zvláštní oddělení

TAJNÉ

Vážený pane,

na základě Vaší žádosti Vám předkládám zprávu o událostech, k nimž došlo v pondělí 27. listopadu večer.

Ve 22:40 jsem byl vyslán do prostor Finsdaleova krejčovství v domě č. 8 v Higgins Court, kde mě přivítal pan Edward Finsdale, majitel a provozovatel obchodu. Vysvětlil mi, že se každý den po večeři vrací do krejčovství, kde bez vyrušování pracuje od osmi do půl jedenácté. Když se ten večer chystal jít domů, zjistil, že mu vhozem na dopisy ve dveřích kdosi prostrčil obálku. Je si jistý, že když do obchodu ve 20:00 přišel, ještě tam nebyla. Vzkaz mi předal. Stálo v něm: Okamžitě pošlete policii do domu č. 19 v Tootley Row. Došlo k vraždě.

Přirozeně byl skeptický a měl za to, že jde o nějaký žert. Policii nicméně zavolaal. I já jsem ten vzkaz považoval za nejapný vtip, ale samozřejmě jsem se musel ujistit. Dopis jsem si převzal a vydal jsem se do domu č. 19 v Tootley Row, abych zjistil, zdali je něco v nepořádku.

Tootley Row je od krejčovství kousek, u domu jsem byl za minutu nebo dvě. Když jsem dorazil ke dveřím, podíval jsem se na čas. Bylo 22:55. Zaklepal jsem a po dlouhé chvíli mě přivítal muž s poněkud dlouhými vlasy, oděný do červeného županu. Zeptal jsem se ho na jméno a zda je majitelem domu. Přisvědčil, a že prý se jmenuje Ambrose Belvoir. Omluvil jsem se, že ho ruším, ale on řekl: „Vůbec ne, drahoušku! Ty musíš být ten poslední z duchů. Jen pojd' dál. Máme tu vskutku zábavný večer.“

Vkročil jsem do vstupní haly a vysvětlil, že policie obdržela informaci, že někdo na této adrese je v tísní. „No,“ pronesl, „došel nám led. Kvůli tomu se posílá policie?“

Odvětil jsem, že dovážení ledu k našim povinnostem nepatří.

„Škoda,“ řekl. „To by byl svět, kdyby policie rozdávala led. Úžasné. Ale pojdte, pojdte. Zahřejte se. Připojte se k nám.“

Podivný muž, pokud to tak mohu říct, pane.

Byl jsem uveden do velkého, potměšilého obývacího pokoje – závěsy zatažené, na opačné straně v krbu plápolal oheň. Místnost byla vyzdobena něčím, čemu se v jistých kruzích říká umění, pane, ale já tomu vůbec nerozuměl. Vše připomínalo kresby mé dcerky Millie, když onemocněla příušnicemi a zchvátila ji horečka. Mám rád hezké umění, pane, jako třeba pěknou mořskou krajinku nebo ten Whistlerův portrét jeho matky, nikoli však tento druh nevkusy.

V místnosti bylo šest lidí a na rozdíl od pana Belvoira se nezdálo, že by někomu z nich přišla přítomnost policisty humorná. Popíšu, jak jsem je spatřil poprvé, a budu místností postupovat ve směru hodinových ručiček. V křesle po mé levici seděla velmi hezká dáma s blond vlasy, oděná do černých šatů a klobouku. Vypadala, že by strachy nejraději zalezla do čalounění na křesle. Na pohovce vedle ní seděla statná žena poctivého vzezření - hádám, že jakási služebná. Vedle ní, v křesle u krbu, seděl muž v tvídovém obleku a tvrdě spal. Naproti němu, po druhé straně krbu, si nervózně mnula ruce žena, jejíž tvář mi byla matně povědomá. Na pohovce vedle ní seděl elegantní gentleman. A pak, v křesle napravo od místa, kde jsem stál, seděl lotr od pohledu. Fešák, ale ten typ, na kterého si dáváte pozor, když jsou poblíž dámy.

Napadlo mě, že je na té skupině cosi podivného. Někteří z dotyčných vypadali, že patří k oné pochybné mladé smetánce - jako pan Belvoir, ta blondýnka i pohledný chlapík. Ale byla tam i žena, o níž jsem se dozvěděl, že je kuchařka, a onen starší muž, jak jsem později zjistil, je lord, navíc ta ustaraná žena u krbu nepůsobila tak uhlazeně jako někteří ostatní. A pak tam byl ten spící muž, který vypadal jako odrbaný profesor. Kuriózní shromáždění, pane. Nejprve jsem si myslel, že by se tam mohla odehrávat duchařská seance. Moje žena Imogen byla na třech takových a prý se tam scházejí nejružnější lidé a sedí se tiše v potměných místnostech

a rozmlouvá se s duchy, ostatně pan Belvoir se zmínil o duších a strašení. Musím přiznat, že mě to potěšilo, pane, protože bych něco takového docela rád viděl, ale samozřejmě jsem byl ve službě a nepřišel jsem se dívat na lidi, jak mluví s duchy, a tak jsem se držel toho, co bylo třeba.

Vysvětlil jsem, proč jsem přišel, a zmínil vzkaz o vraždě, což na všechny zapůsobilo jako studená sprcha, až na pana Belvoira, který radostně zatleskal. Zeptal jsem se, zda je někdo v místnosti pisatelem onoho vzkazu. Všichni odpověděli záporně. „Musel to být někdo v dobrém rozmaru," řekl pan Belvoir. „Možná si nějaký můj přítel myslel, že je to povedený žert." Řekl jsem, že na plýtvání časem policie není nic zábavného.

Zeptal jsem se, jestli je v domě ještě někdo. Pan Ambrose odvětil, že ne, jeho sluha měl ten večer volno. Zeptal jsem se, zda se mohu porozhlédnout, a pan Belvoir vypadal, že mi rád vyhoví. Začal jsem v hale před obývacím pokojem, která byla v hrozném stavu - po celé místnosti ležely poházené zvláštní předměty. Otevřel jsem dveře do jídelny, kde se nacházely ještě více šokující exempláře tohoto nevkusného umění. (Omlouvám se, pane, ale byly to příšery požírající lidi a podobné věci, a o těchto lidech jsem se domníval, že mluví s duchy - nebojím se duchů, pane, ale myslím, že je třeba k nim chovat úctu, a přiznávám, že mě začalo znepokojoval, že jsem se octl na takovém místě.) Prohlédl jsem si také toaletu.

Všechny tyto místnosti byly liduprázdné. Podíval jsem se do patra, kde jsem našel prázdné ložnice a šatnu. Nikdo se nahoře neskrýval.

Pan Belvoir mě vzal dolů do suterénu do kuchyně a místností pro služebnictvo, které byly rovněž liduprázdné. Alespoň zde to vypadalo rozumně. Jedna tabule kuchyňského okna - ta u kličky - však byla rozbitá a v dřezu pod ní ležely střepy. Zeptal jsem se pana Belvoira, jestli si je vědom toho, že má rozbité okno. „Sem dolů já nechodím," řekl. „Tohle je Georgeův rajón. Vlastně jsem ani úplně nevěděl, jestli nějakou kuchyň vůbec mám."

Vrátil jsem se nahoru a už jsem byl na odchodu, ale ještě jednou jsem nakoukl do obývacího pokoje.

Skupina si tiše povídala, a jakmile jsem vešel do dveří, všichni až na jednoho zmlkli. Muž u krbu nebyl vzhůru ani nemluvil. Bylo na něm cosi neobvyklého, konkrétně to, že za celou dobu ani v nejmenším nezměnil polohu, což upoutalo mou pozornost. Zeptal jsem se, kdo to je.

„To je Peterson," řekl pan Belvoir. „Je to slavný americký romanopisec. Obávám se, že si dal příliš mnoho skleniček, aby se zahrál. Prospal už polovinu večera." Pan Belvoir muže oslovil jménem, pak k němu přistoupil a zatřásl mu ramenem. Muž v křesle se sesul, ale jinak nehnul ani brvou. Přistoupil jsem k panu Petersonovi a sám jsem se ho pokusil probudit, ale když jsem se k němu přiblížil, okamžitě jsem poznal, že něco není v pořádku.

Vůbec se nehýbal. Položil jsem mu ruku na hrud', abych se ujistil, že dýchá. Nedýchal. Pan Peterson byl mrtvý. Zavadil jsem o cosi mokrého na jeho levé straně, a když jsem ruku stáhl, spatřil jsem na svých prstech krev.

Někteří ze zde přítomných přišli zjistit, co se děje. Řekl jsem, že pan Peterson zesnul a že se musejí vrátit na svá místa. Nato propukli v křik a zděšení a v místnosti se rozpoutala vřava. Důrazněji jsem všem nařídil, aby se vrátili na svá místa a nepřibližovali se k tělu. Panu Belvoirovi jsem nakázal, aby zavolal na policejní stanici. Opustil místnost, vydal se k telefonu v hale.

Ustoupil jsem, abych s tělem nehýbal. V tu chvíli jsem si všiml něčeho pod židlí. Byl to sekáček na led, celý od krve. Když jsem pohlédl směrem ke krbu, všiml jsem si částečně spálených pozůstatků dopisu. Zjevně ho kdosi teprve před chvílí hodil do plamenů, takže jsem ho stihl vytáhnout pohrabáčem. Viděl jsem, že jde o anonymní výhrůžný dopis sestavený z výstřižků písmen.

Když se pan Belvoir vrátil, požadoval jsem vysvětlení o povaze tohoto shromáždění, a chtěl jsem zjistit, co to bylo za seanci, která skončila smrtí člověka. Zpočátku skupina ztichla a vyměnila si nervózní pohledy, až žena, později identifikovaná jako Vita Simpsonová, vykřikla: „Musíme mu to říct!“ Starší muž, identifikovaný jako lord Chomley, ji okřikl: „Ticho, sakra!“

„Toto je velice zdařilý žert, ale vymkl se z rukou,“ prohlásil muž identifikovaný jako Felix Darlington.